

[Boeck-Hansen.]

Samfundet. I 1921 omfattede Konflikterne saa mange Mennesker, at der gik 1,3 Millioner Arbejdsdage tabt. I 1922 steg Tallet til 2,3 Millioner, og i 1925 helt op til 4 Millioner. Saa kom der heldigvis en lang Stilstandsperiode, men i 1936 havde vi paa ny en Arbejdskonflikt, som dog kun varede i 36 Dage, men den omfattede over 100 000 Mand, saa den havde jo alligevel stor Betydning. Denne Konflikt blev afsluttet ved, at Lovgivningsmagten blandede sig i den, og det har i de senere Aar i mangfoldige Tilfælde været saaledes, at Lovgivningsmagten har blandet sig i Sagerne. Det forekommer mig, at dette er en uheldig og urimelig Form at klare disse Spørgsmaal paa, og derfor hilser jeg med Glæde, at man nu søger at faa saa faste og bestemte Linier som vel muligt at gaa efter. Det er jo ikke blot dette, at der udbryder en Kamp, der er uheldigt; alene dette, at der er Mulighed for, at den kan udbryde, kan virke højst uheldigt baade for Arbejdere og Arbejdsgivere og for hele Samfundet. Der har vist i de senere Aar heller ikke været nogen, der egentlig har kunnet høste nogen Fordel af disse Lønkampe, naar jeg ser bort fra dem, der staar uden for Organisationerne, men i Virkeligheden burde have staaet inden for. Af Hensyn til den Slags kan man naturligvis ikke opretholde den gamle Kampform.

Jeg maa give den højtærede Minister Ret i, at det forelagte Lovforslag er meget kompliceret; det bliver ikke saa let at finde ud af det, men det har dog den Fordel, at den ene Gruppe ikke behøver at sætte sig ind i, hvordan det skal gaa under Forhold, som den ikke arbejder under; den enkelte behøver kun at sætte sig ind i den Fremgangsmaade, som *han* i givet Tilfælde skal følge; men kompliceret er det blevet. Maaske det ogsaa er blevet bedre derved. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der er visse Punkter, hvor det er blevet væsentligt bedre, og jeg er fuldkommen enig med den højtærede Minister om, at Spørgsmaal om tvungen Arbejdsløshedsforsikring bør henlægges under Arbejdsforsikringsloven.

Ideen om, at alle bør være arbejdsløshedsforsikrede, kan vi Konservative i Virkeligheden se paa med ikke ringe Sympati; vi har Forstaaelsen af, at der kunde være noget virkelig godt i dette. Under Forudsætning af, at det gennemføres paa en saadan Maade, at der ikke samtidig kommer en Organisationstvang af anden Art, men at Arbejdsløshedsforsikringen var noget fuldkommen isoleret, kunde man udmærket godt tænke sig noget saadant gennemført;

i hvert Tilfælde kunde jeg finde, det vilde være rimeligt og rigtigt.

Om Spørgsmaalet, om det skal være en Formand, der skal være Leder og alene være Leder af dette Organisationsnævn, eller om det skal være et Formandsskab af tre, kan der selvfølgelig være delte Meninger. Det af Organisationerne fremsendte Forslag rummer den Tanke, at man i mindre Spørgsmaal kunde nøjes med, at Formanden var Leder af Nævnet, medens man i Spørgsmaal af større Omfang — eller hvor der var Tale om principielle Afgørelser — havde Adgang til, at ikke alene Formanden var Leder af Nævnet, men at de to Stedfortrædere for Formanden blev tilkaldt som Domsmand. Dette var vel en Udvej, men det skal erkendes, at det blev lagt i Formandens eller i hvert Tilfælde i Nævnets egen Haand at bestemme, hvem der skulde tilkaldes. Nu er det altsaa blevet saaledes, at der i alle Tilfælde skal være tre i Formandsskabet, altsaa tre af Samfundet valgte Dommere i dette Forligsnævn. Om dette nu er bedre eller daarligere er ikke godt at vide. Jeg er tilbøjelig til at mene, at tre er bedre i alle Tilfælde, end at man i alle Tilfælde skulde nøjes med een, derfor skal jeg ikke paa nogen Maade kritisere denne Ordning, men hvis dette, at man vælger tre, skal være ensbetydende med, at Forligsinstitutionen faar en ny Æra, saaledes at det bliver de tre Forligsmænd, der genopstaar som tre Domsmand eller tre Formænd, vil jeg derimod nok synes, at det kunde være noget uheldigt, idet man kan nære Frygt for, at Folk, der har arbejdet under Forligsinstitutionen eller under Loven derom, er kommet ind paa et galt Spor, saaledes at de ikke kan indstille sig paa rigtig Maade efter de nye Forhold. Paa den anden Side maa man erkende, at Folk, der har siddet som Forligsmænd og arbejdet meget med disse Forhold, har erhvervet sig en stor Erfaring og megen Viden paa dette Omraade, saaledes at det vel nok kunde være rimeligt at drage Fordel af denne Erfaring derved, at man valgte en af de hidtilværende Forligsmænd.

I § 2 stiller man de uorganiserede Erhverv, de uorganiserede Folk noget mere frit og selvstændigt end efter Organisationernes Forslag. Det kunde synes at være rimeligt og rigtigt, at det var den faste Voldgift, som skulde afgøre, om denne eller hin Sag virkelig hørte hjemme under Forligsnævnet, men det kan maaske paa den anden Side siges, at der er noget rigtigt i, at de paagældende faar en saadan Særstilling. Dog er det maaske slet ikke saa